

1. เบื้องหลังประตูแห่งความมรณาคืออะไร? ความเข้าใจอันลึกซึ้งถึงนิรันดรกาล

ประสบการณ์เฉียดตาย

ในปีค.ศ. 1976 ขณะกำลังเตรียมตัวจะเดินทางข้ามไปยังฝั่งเอเชียจากประเทศอังกฤษโดยทางบก
ผมก็ตระหนักว่า

ผมจำเป็นต้องฉีดวัคซีนป้องกันโรคต่างๆที่พบบ่อยๆในประเทศอินเดียและประเทศอื่นๆที่ผมกำลังจะไปเยือน
ในเร็ววันนี้ คุณหมอที่ฉีดวัคซีนให้ได้เดือนไม่ให้ผมดื่มแอลกอฮอล์เลยอย่างน้อย 24 ชั่วโมง

ตกตึกในคืนนั้น ผมก็ทำสิ่งที่โง่เขลาที่สุด (กรุณาอย่าลองทำแบบนี้ที่บ้าน!)

ผมไม่ได้ทำตามคำแนะนำของหมอ ตอนนั้นผมพูดได้เลยว่า ตั้งแต่มาเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์เมื่อ 44
ปีที่แล้ว ผมฉลาดขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก แต่ในช่วงวัยรุ่นจนถึงช่วงยี่สิบต้นๆ

ชีวิตผมเต็มไปด้วยการตัดสินใจที่แยๆ ตอนนั้นผมยังสูบกัญชาหนักมาก ดังนั้น

ในคำคืนที่ปราศจากสารกระตุ้นใดๆ ก็ดูจะไม่เหมือนออกไปเที่ยวกลางคืนเอาเสียเลย

หลังจากพบหมอแล้ว ผมก็วางแผนเอาไว้ว่าจะทำอะไรบ้างช่วงเย็น

ผมกำลังจะไปพบเพื่อนๆที่จะเลี้ยงส่งผมด้วยการดื่มสังสรรค์กันที่ผับแห่งหนึ่งก่อนที่ผมจะเดินทางข้ามจาก
ยุโรปไปเอเชีย เพราะคำเตือนของหมอ ดังนั้น ก่อนออกจากบ้าน ผมจึงบอกกับตัวเองว่า ผมต้องไม่ดื่ม

เป็นการตัดสินใจอันชาญฉลาด แต่แทนที่จะทำตามนั้น ผมกลับคิดว่า ฮาชิช (ยางของต้นกัญชา
ซึ่งมีฤทธิ์แรงกว่ากัญชา) แค่นี้ดูหนอยๆคงจะไม่เป็นไรมั้ง? แต่ถ้าจะสูบกัญชาที่มีอยู่ในตอนนั้น

ก็คงเสียเวลานานเกินไป ผมจึงกินมันเข้าไปแทน แล้วก็เดินไปเจอเพื่อนๆที่ผับ ทันทีที่ไปถึง

พวกเพื่อนๆก็ซื้อเบียร์ครึ่งเหยือกให้ ผมจึงหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่า แค่ครึ่งเหยือกเอง

ผมคิดว่าเบียร์เล็กน้อยแค่นี้คงจะไม่เป็นพิษเป็นภัยกับผม

แถมผมก็ไม่อยากจะเสียมารยาทกับเพื่อนๆด้วย

ผมแน่ใจว่า อานาจารตอรองเข้าข้างตัวเองของผมคงถูกกระทบจากฮาชิชที่ผมกินเข้าไปนั่นเอง

ทันทีที่ดื่มเบียร์เข้าไป ผมเริ่มรู้สึกแย่มาก ผมควบคุมสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นภายในตัวเองไม่ได้เลย

ดูเหมือนปริมาณฮาชิชที่ผมกินเข้าไป บวกกับแอลกอฮอล์ จะมากเกินไปกว่าที่ระบบร่างกายผมจะรับไหว

เพราะวัคซีนหลายขนานที่เพิ่งฉีดไปก่อนหน้านี้ ผมจึงเริ่มคิดถึงคำเตือนของหมอ ผมออกจากผับไป

เพราะรู้ตัวว่ามีบางอย่างที่น่ากลัวมากกำลังเกิดขึ้นกับผม ผมตัดสินใจแน่วแน่ว่า

ต้องกลับบ้านไปที่อพาร์ทเมนต์ให้ได้ ตอนนั้น ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด แต่ผมรู้ตัวว่า ตัวเองใกล้ตายเต็มที่

ผมเดินโซซัดโซเซเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ ล้มตัวลงบนโซฟา และแล้วก็มีบางอย่างที่แปลกประหลาดเกิดขึ้น ซึ่งได้เปลี่ยนทุกอย่างเท่าที่ผมเคยเชื่อมาจนถึงจุดนั้น จริงๆผมออกจากร่างตัวเอง

แล้วลอยออกไปขนานกับเพดานอีกฟากของห้อง ผมก้มลงมองดูร่างของตัวเอง ประสบการณ์นี้ไม่ใช่นิมิต หรือความฝัน นี่เป็นความจริง ร่างของผมอยู่บนโซฟา แต่ผมไม่ได้อยู่ในร่างนั้น!

ผมเริ่มร้องขอความเมตตาจากพระเจ้า ก่อนที่จะถึงจุดนั้น ผมไม่เชื่อเลยว่าพระเจ้านั้นมีจริง ไม่มีญาติ หรือเพื่อนคริสตเตียนสักคน ผมคิดว่าผมไม่เชื่อในพระเจ้า

แต่จู่ๆผมก็กำลังอธิษฐานเป็นบ้าเป็นหลังราวกับจะไม่มีวันพรุ่งนี้ และวันพรุ่งนี้ก็แขวนอยู่บนเส้นด้าย!

ผมคิดว่าเมื่อผมตาย ผมจะไม่มีชีวิตอยู่อีกต่อไป แต่ศาสนศาสตร์ของผมเปลี่ยนไปในทันที

ตอนนั้นผมกำลังร้องหาพระเจ้าผู้ที่ผมไม่เคยเชื่อ ผมสัญญากับพระองค์ว่า

ถ้าพระองค์ยอมให้ผมมีชีวิตอยู่ต่อ ผมจะมอบชีวิตให้พระองค์ ผมจะทำทุกอย่างที่พระองค์อยากให้เรา ตอนนั้นชีวิตเริ่มมีค่ามาก เพราะผมไม่แน่ใจว่า ตัวเองจะไปไหนถ้าสิ่งที่ประสบบอยู่นี้เป็นจุดสิ้นสุด

หลังจากอธิษฐานและสัญญากับพระเจ้า ประสบการณ์นั้นก็จบลงทันที แล้วผมก็ลืมตาขึ้น

กลับเข้ามาในร่างของตัวเอง และมีชีวิตอยู่โดยพระคุณพระเจ้า

คำถามอ่อนเครื่อง: คุณเคยมีประสบการณ์เฉียดตาย หรือต้องกล่าวอำลาคนใกล้ชิดบ้างไหม?

ขอให้เล่าสู่กันฟังถึงประสบการณ์ของคุณ

ประสบการณ์เฉียดตายของผมเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตผม แม้ผมได้สัญญามอบชีวิตให้พระเยซูคริสต์แล้ว

แต่ผมก็ไม่รู้ว่าตัวเองได้ทำอะไรลงไป ดังนั้น วันรุ่งขึ้นผมจึงทรมานต่อคำสัญญานั้น ผมไม่เข้าใจเลยว่า

พระเจ้าเป็นใคร หรือจะพบพระองค์ได้อย่างไร ตอนนั้นผมรู้หรือเชื่อแค่ว่า

ยังมีบางสิ่งมากกว่าแค่ชีวิตในโลกนี้ ผมรับรู้ว่า

ชีวิตของเราไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงร่างกายเนื้อหนังนี้เท่านั้น ผมรู้สึกตื่นตาตื่นใจกับชีวิตหลังความตาย

พยายามทำความเข้าใจว่า หลังจากตายแล้วจะเกิดอะไรขึ้น ผมจำได้ว่า

เคยไปคริสตจักรที่เชื่อเรื่องไสยศาสตร์ แต่ก็เข้าไปค้นหาว่าพวกเขาเชื่ออะไรไม่ได้สักที

มันเหมือนมีอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นกันอยู่ที่ประตู และทุกครั้งที่ผมพยายามจะเข้าไป

หัวใจผมเริ่มเต้นแรงและเร็ว แล้วผมก็เข้าไปไม่ได้

พระเจ้าสตัยชื่อมากในการปกป้องผมจากลัทธิไสยศาสตร์และความเชื่อผิดๆ

ขณะที่กำลังค้นหาเพื่อทำความเข้าใจ

ผมก็ได้มาพบหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเขียนโดยคุณหมอผู้ซึ่งได้ช่วยคนไข้บางรายฟื้นขึ้นมาจากประสบการณ์เฉียด

ตาย หนังสือเล่มนี้ชื่อ *Life After Life* (คนเคยตายแล้วให้ฟัง) เขียนโดยนายแพทย์ เรย์มอนด์ เอ. มูดี

ช่วงปีค.ศ. 1970 กว่าๆ เริ่มมีเครื่องมือกู้ชีพใหม่ๆหลากหลายแพร่หลายทั่วไป ทำให้ผู้คนมากขึ้นรอดตายจากอุบัติเหตุที่โดยทั่วไปแล้วอันตรายถึงชีวิต คนไข้บางรายเล่าให้เขาฟังถึงประสบการณ์หลังความตาย คุณหมอมูดี รู้สึกทึ่งมากกับเรื่องราวที่คนไข้เหล่านี้เล่าให้ฟัง เขาจึงเริ่มพูดคุยกับคุณหมอท่านอื่นๆ และในที่สุดก็ไปได้เพิ่มคนไข้ที่มีคนไข้กว่า 150 รายที่ตายไปแล้ว และกลับฟื้นขึ้นมาหลังจากได้รับการช่วยชีวิต เรื่องราวที่น่าสนใจมากมายเหล่านี้ได้ถูกเล่าไว้ในหนังสือของเขา เรื่องราวที่คนไข้ทั้ง 150 คนเหล่านั้นมีสิ่งหนึ่งที่คล้ายกันอย่างมาก จากเรื่องราวที่คล้ายคลึงกันเหล่านี้ เขาได้รวบรวมออกมาเป็นภาพ “ตัวอย่าง” สั้นๆ (ตามทฤษฎี) ของสิ่งที่คนเราเผชิญขณะกำลังจะตาย

ชายคนหนึ่งกำลังจะตาย และขณะที่ร่างกายของเขาเจ็บปวดทรมานจนทนต่อไปไม่ได้แล้ว เขาจะได้ยินเสียงหมอประกาศว่า เขาตายแล้ว จากนั้นเขาก็จะเริ่มได้ยินเสียงที่น่าอัศจรรย์ เป็นเสียงกริ่ง หรือเสียงหึ่งๆดังมาก และขณะเดียวกันก็รู้สึกตัวเองกำลังรื้อถอนทะลุผ่านอุโมงค์มืดๆยาวๆ หลังจากนั้น เขาก็จะพบตัวเองออกมาอยู่นอกร่างทันที แต่ยังคงอยู่ในสภาพแวดล้อมใกล้ๆแถวนั้น ฝ้ามองร่างของตัวเองอยู่ห่างๆเหมือนเป็นคนดู เขาเฝ้าดูความพยายามกู้ชีพเขาขึ้นจากจุดพิเศษนี้ที่มองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน และอยู่ในสภาวะอารมณ์ที่ปั่นป่วน

สับสน พอรวบรวมสติได้ และเริ่มคุ้นเคยกับสภาวะประหลาดๆของตัวเองมากขึ้น เขาก็สังเกตเห็นว่า ตัวเองยังมี “กาย” อยู่ แต่เป็นกายอีกแบบที่แตกต่างจากเดิมมากและมีพลังซึ่งแตกต่างจากร่างกายที่เขาหลุดออกมา ไม่ช้าก็เริ่มมีสิ่งอื่น ๆ เกิดขึ้น จะมีคนอื่น ๆ เข้ามาทักทายและช่วยเหลือเขา เขาเหลือบไปเห็นวิญญาณของญาติๆ เพื่อนๆที่เสียชีวิตไปแล้ว จากนั้นก็มีวิญญาณหนึ่งซึ่งเปี่ยมด้วยความรัก ความอบอุ่นอย่างที่เขาไม่เคยพบมาก่อน คือ พระองค์ผู้เป็นความสว่างมาจากภูตต่อหน้าเขา บุคคลผู้นี้ถามเขาข้อหนึ่งโดยไม่ได้ใช้คำพูดใดๆ เพื่อให้เขาประเมินชีวิตตัวเอง พลางให้ความช่วยเหลือโดยแสดงให้เห็นภาพย้อนหลังยาวๆติดต่อกันถึงเหตุการณ์สำคัญๆในชวงชีวิตเขาทันที บางช่วงเขาก็พบว่าตัวเองเข้าไปใกล้สิ่งกีดขวาง หรือเขตแดนบางอย่าง ซึ่งเห็นได้ชัดว่า มันหมายถึงขอบเขตระหว่างชีวิตในโลกกับชีวิตหลังจากนั้น แต่เขาก็เห็นว่า เขาต้องกลับไปยังโลก เพราะยังไม่ถึงเวลาตายของเขา ณ จุดนี้ เขาเริ่มชัดเจน

เพราะเขาหลงใหลกับประสบการณ์ในชีวิตหลังความตาย และไม่อยากจะกลับไป
เขารู้สึกท้อแท้ด้วยความปลื้มปิติ ความรัก และสันติสุขอย่างมาก ทว่า แม้เขาจะมีท่าทีแบบนั้น
แต่เขาก็ต้องกลับคืนเข้าร่างและมีชีวิตอยู่ต่อไป

ภายหลังเขาพยายามเล่าเรื่องนี้ให้คนอื่นฟัง แต่ก็เล่ายากมาก ปัญหาแรก คือ
เขาไม่สามารถสรรหาคำพูดใดๆของมนุษย์มาบรรยายถึงเหตุการณ์เหล่านี้ที่อยู่เหนือโลกนี้ได้ดีพอ
แถมเขายังพบว่า คนอื่น ๆ มักเยาะเย้ย เขาจึงเลิกเล่าเรื่องนี้ให้ใครๆฟัง กระนั้น
ประสบการณ์นี้ก็ส่งผลต่อชีวิตเขาอย่างลึกซึ้งโดยเฉพาะมุมมองที่เกี่ยวข้องกับความตาย
และความสัมพันธ์ของการตายกับการมีชีวิต

ผมไม่รู้ว่าเรย์มอนด์ มูดี เป็นคริสเตียนหรือไม่ตอนที่เขาเขียนหนังสือเล่มนี้
หรือเขามีความเชื่อด้านจิตวิญญาณแบบอื่น เขาไม่ได้ระบุว่า
ทุกคนที่เล่าถึงประสบการณ์เหล่านี้เป็นผู้เชื่อ แม้บางรายจะเป็น
คริสเตียน แต่นี่ก็ไม่ใช่เหตุผลที่เขาเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น
แต่เพื่อสังเกตประสบการณ์ความตายจากมุมมองทางวิทยาศาสตร์ล้วนๆ

แน่นอน เราต้องตั้งข้อสงสัยหนังสือที่เกี่ยวกับชีวิตหลังความตายไว้ก่อน เพราะพระเยซูบอกไว้ว่า
ในวาระสุดท้ายจะมีผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จเกิดขึ้นมากมาย (มธ.24:11) ตัวอย่างเช่น ในปี 1992 เบ็ตตี
อิตี อ้างว่าเธอมีประสบการณ์การออกจากร่าง ในหนังสือของเธอที่ชื่อ *Embraced By the Light*
(*อานุภาพรัก*) เธออ้างว่า เธอได้รับการบอกเล่าว่า เธอไม่ได้ถูกทดลอง
แต่เธอตัดสินใจอย่างมีสติเพื่อสร้างเงื่อนไขที่จำเป็นในการเจริญขึ้นสู่ความเป็นพระเจ้า นอกจากนี้
ยังมีหนังสืออีกเล่มชื่อ *Heaven Is For Real* (*สวรรค์มีจริงนะครั้บ*) ซึ่งในเล่มนี้ศิษยาภิบาลทีอดด์ เบอริไป
จากคณะเวสลีย์ได้เล่าถึงการเดินทางไปเที่ยวสวรรค์แล้วกลับมาของโคลตัน ลูกชายวัยสามขวบของเขา
เขาเขียนว่า พระเจ้าดูเหมือนทูตสวรรค์กาเบรียล เพียงแต่มีลักษณะเด่นกว่า มีตาสีฟ้า ผมทอง
และปีกใหญ่ๆ ส่วนพระเยซูมีตาสีเขียวฟ้า น้ำทะเล ผมสีน้ำตาล ไม่มีปีก แต่มีม้าสีรุ้ง
และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสีฟ้าๆ แต่ก็มองเห็นได้ยาก
ในฐานะคริสเตียนเราไม่ควรยอมรับคำกล่าวอ้างเช่นนี้ว่าเป็นความจริง

ผมไม่อ่านหนังสือประเภทนี้

เพราะเมื่อผมอ่านในพระคัมภีร์เกี่ยวกับคนที่เห็นใบหน้าพระเยซูเบื้องหลังผ้าคลุมหน้า
คนเหล่านั้นที่เห็นพระองค์ล้วนตกตะลึงและล้มลงแทบเท้าพระองค์ราวกับคนตาย คนเหล่านี้ได้แก่

ประสบการณ์ของอัครทูตยอห์นในหนังสือวิวรณ์ 1:17 หนังสือเล่มเดียวที่เราเข้าใจได้เกี่ยวกับสิ่งที่เป็นิรันดร คือ พระคัมภีร์ ผมจะพยายามสอนคุณถึงสิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์

เรื่องนิรันดรกาลเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่เราต้องเข้าใจ

เพราะศัตรูแห่งจิตวิญญาณของเราได้ใช้ความกลัวตายนี้มาสร้างความวิตกกังวล

เพื่อส่งผลกระทบต่อจิตใจของเรา

การเป็นสาวกที่มีวุฒิภาวะของพระเยซูคริสต์นั้นขึ้นอยู่กับกรยอมรับความจริงพื้นฐานในพระคัมภีร์

ซึ่งควรจะถูกวางรากฐานไว้ในช่วงต้นๆของชีวิตคริสเตียนของคุณ

ความจริงพื้นฐานสองประการที่คุณจะได้เรียนในบทเรียนชุดนี้คือ:

1 เพราะฉะนั้นขอให้เราผ่านหลักคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยไม่
วางรากฐานซ้ำอีก คือ เรื่องการกลับใจจากการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย และเรื่องความเชื่อในพระ-
เจ้า 2 คำสอนเรื่องพิธีล้างชำระต่างๆ การวางมือ การเป็นขึ้นจากความตาย และ การลงโทษชั่วนิรันดร
(ฮบ. 6:1-2)

หากคุณทำตามสิ่งที่เรารู้มาและนำไปคิดใคร่ครวญ

คำสอนพื้นฐานเหล่านี้จะช่วยให้คุณเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระเยซูคริสต์

บางสิ่งที่เราจะสำรวจกันอาจอ่านยากสักหน่อย เพราะเราจะมาดูกันว่า

พระเยซูสอนอะไรเกี่ยวกับทั้งนรกและสวรรค์ พระเยซูได้อ้างถึงชีวิตหลังความตายไว้หลายครั้ง

จึงจำเป็นที่เราต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่พระองค์สอน

เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับวันที่เราจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ หลายคนลังเลที่จะพูดถึงเรื่องเหล่านี้

เพราะเราอยู่ในวัฒนธรรมที่ถูกครอบงำโดยวัตถุนิยม

มีแต่สิ่งที่เราจับต้องและมองเห็นได้เท่านั้นจึงจะถือว่ามีอยู่จริง และทุกสิ่งที่ไม่สามารถชั่งน้ำหนัก วัด

รู้สึก หรือมองเห็นได้ ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่น่าสงสัย เชื่อไม่ได้ บางคนก็บอกว่า

เราจะเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นได้อย่างไร?

พระเยซูดำเนินชีวิตแตกต่างจากเราโดยสิ้นเชิง

พระองค์ทำทนายให้เราเปิดสายตาฝ่ายวิญญาณเพื่อมองไปถึงทรัพย์สินสมบัติล้ำค่าในชีวิตที่กำลังจะมาถึง

หากเรามองเห็นได้ชัดเจนและรู้แน่ๆว่า ที่เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่นี้ ก็เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตหน้า

มันจะเปลี่ยนการตัดสินใจต่างๆในชีวิตนี้ไปอย่างสิ้นเชิง

เราจะฉลาดขึ้นถ้าจะพิจารณาเรื่องเหล่านี้เสียแต่ตอนนี้ ขณะที่เรายังมีเวลาสร้างการเปลี่ยนแปลงได้

ไม่ใช่แค่เพื่อชีวิตเราเท่านั้น แต่สำหรับคนรอบข้างเราด้วย

ชีวิตนี้คงอยู่ชั่วประเดี๋ยวเดียวเมื่อเทียบกับชั่ววันรันดร์ และดังที่สตีเฟน ฮอว์คิง เคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า “วันรันดร์เป็นเวลาที่ยาวนานมากโดยเฉพาะเมื่อใกล้ช่วงสุดท้าย”

- 1) อะไรโดนใจคุณเมื่อคุณอ่านเกี่ยวกับประสบการณ์เฉียดตายเหล่านี้? 2)
คุณคิดว่าชีวิตของคุณจะเปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง หากคุณมีประสบการณ์เฉียดตายแบบนี้
และได้รับอนุญาตให้ฟื้นกลับมาใช้ชีวิตที่เหลือต่อ?

พระคัมภีร์สอนเรื่องวิญญาณหลับไหม?

บางคนเชื่อว่า เมื่อผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ตาย วิญญาณเขาจะหลับไป และไม่รู้สึกตัวจนกว่าพระเยซูจะมาหาเขาตอนที่พระองค์มารับผู้เชื่อในคริสต์จักรขึ้นไป ในพระคัมภีร์มีสองสามข้อที่พระเยซูพูดถึงการตายของคริสเตียนว่าเหมือน “หลับไป” ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูคริสต์ชุบชีวิตลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตาย พระองค์จึงใจคอยอยู่อีกสองวันก่อนจะไปที่อุโมงค์ฝังศพ (ยน. 11:6) คนยิวมีธรรมเนียมว่า วิญญาณผู้ตายจะวนเวียนอยู่รอบๆร่างของตัวเองได้อีกถึงสามวันหลังจากเสียชีวิตแล้ว พระเยซูจึงใจคอยต่อไป เพื่อจะพิสูจน์ให้พวกที่ยังสงสัยได้เห็นว่า พระองค์มีสิทธิอำนาจเหนือความตาย ลาซารัสไม่ได้นอนหลับอยู่ในอุโมงค์ แต่เขาตายไปแล้วจริงๆ:

¹¹พระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ลาซารัสหายของพวกเราหลับไปแล้ว แต่เรากำลังจะไปปลุกให้เขาตื่น” ¹²พวกสาวกทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะมีอาการดีขึ้น” ¹³พระเยซูตรัสถึงการตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน (ยน. 11:11-13)

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย คนที่วางใจในเราจะมีชีวิตอีกแม้ว่าเขาจะตายไป และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย (ยน. 11:25-26)

พระเจ้ายังพูดถึงการตายว่า

เหมือนนอนหลับไปตอนที่พระองค์ช่วยให้ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย:

⁴⁹ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีคนจากบ้านนายธรรมศาลามาบอกนายว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์อีก” ⁵⁰เมื่อพระเยซูได้ยินจึงตรัสกับเขาว่า “อย่ากลัว จงเชื่อเท่านั้น แล้วลูกจะหายดี” ⁵¹เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ใครเข้าไปยกเบาะเตียง ยากอบและบิดามารดาของเด็กเท่านั้น ⁵²ทุกคนกำลังร้องไห้ทุกข์โศกเพราะเด็กคนนั้น แต่

พระองค์ตรัสว่า “อย่าร้องให้ เขายังไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับอยู่” ⁵³พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กคนนั้นตายแล้ว ⁵⁴พระองค์ทรงจับมือของเด็กแล้วตรัสว่า “ลุกเอ๋ย ลุกขึ้นเถิด” ⁵⁵แล้ว วิญญาณก็กลับเข้าไปในตัวเด็ก เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน ⁵⁶บิดามารดาของเด็กคนนั้นก็ประหลาดใจมาก แต่พระองค์ทรงสั่งไม่ให้บอกใครถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น (ลก.8:49-56)

3) จากพระคัมภีร์ตอนนี้เราได้เรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความตาย? อะไรบ้างที่สะกิดใจคุณ?

ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ไม่มีวันตาย เขาแค่ถูกแยกออกจากร่างกาย ในสภาวะที่พระเยซูเรียกว่า “นอนหลับ” เมื่อพระเยซูจับมือลูกสาวไยรัส แล้วบอกให้เธอลุกขึ้น จิตวิญญาณของเธอก็กลับมา เด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นไปอยู่ที่ไหนมา? ร่างกายของเธอตายไปแล้ว และนอนอยู่บนเตียงต่อหน้าพระเยซูตลอดจนสาวกทั้งสาม แต่จิตวิญญาณของเธออยู่ที่อื่น คุณไม่อยากจะรู้หรือว่า เธอไปเจออะไรมาบ้าง? ตามที่พระเยซูกล่าว คนเราจะตายก็ต่อเมื่อไม่ได้มีความสัมพันธ์กับพระคริสต์เท่านั้น (อฟซ. 2:1, 5) ในพระคัมภีร์ใช้คำว่า จิตวิญญาณและวิญญาณสลับกันไปมา มาดูอีกตัวอย่างหนึ่ง ครั้งนี้มาจากพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17:17 เด็กชายตัวน้อยหยุดหายใจ ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูดั้งเดิมกล่าวไว้ว่า วิญญาณของเขา (เนเฟซ) ออกจากร่างไป ในข้อ 22 ของพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนี้ ถ้อยคำพระเจ้ากล่าวว่า ชีวิตของเด็กชายคนนั้นกลับคืนมาหาเขาหลังจากที่เอลียาห์อธิษฐาน คำภาษาฮีบรูที่ใช้ คือ “เนเฟซ” นั้นระบุว่า วิญญาณของเด็กชายนั้นกลับมา

พระคัมภีร์บอกเราว่า ณ เวลานี้ในสวรรค์ มีวิญญาณจิตของคนชอบธรรมที่ถูกทำให้สมบูรณ์อยู่ (ฮบ.12:23) และอีกที่หนึ่งในพระคัมภีร์บอกว่า เมื่อพระเยซูคริสต์กลับมารับผู้เชื่อขึ้นไปสวรรค์ “โดยพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำบรรดาคนที่ล่วงหลับไปแล้วนั้นมากับพระองค์ (1 ธส. 4:14) ร่างของพวกเขายู่ในหลุมศพ แต่ตัวตนซึ่งเป็นธรรมชาติที่มองไม่เห็น คือ จิตวิญญาณและวิญญาณของพวกเขาขึ้นอยู่กับพระเจ้า ใ้วันหลังเราจะมาพิจารณาข้อพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างละเอียดมากขึ้น

เมื่อชายคนหนึ่งที่ต้องการติดตามพระเยซูคริสต์ แต่ต้องไปฝังศพพ่อของตนก่อน พระเยซูบอกเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปลอ่ยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด” (มธ. 8:22)

คนตายจัดเตรียมงานศพไม่ได้ พระเยซูคริสต์กำลังบอกว่า

ปลอ่ยให้ผู้ที่ตายฝ่ายวิญญาณจัดเตรียมงานศพพ่อของพวกเขาเอง สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเหล่าสาวก คือ

ออกไปประกาศกับคนเหล่านั้นที่ตายฝ่ายวิญญาณ เช่น

พวกที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าก่อนที่เขาจะตาย

เรามาแสดงให้เห็นภาพนี้กันโดยใช้ภาพที่เราต่างก็คุ้นเคยกันดีดังนี้

เวลาผมเข้าไปในรถ รถก็จะนิ่งสนิทจนกว่าผมจะบิดกุญแจสตาร์ทรถ มันจะไม่ไปไหนเลย ถ้าผมไม่ขับมัน

ในการทำงานเดียวกัน ตัวตนจริงๆของเรา คือ จิตวิญญาณและวิญญาณที่ “ขับเคลื่อน” ร่างกายของเรา

และมีชีวิตอยู่ต่อไปหลังความตาย ชีวิตคนเราไม่ใช่เพียงแค่เนื้อหนังบนร่างกายนี้เท่านั้น

ในงานศพ เราฝังบางอย่าง (แต่ไม่ใช่บางคน) ภายดินของเราที่เป็นแค่บ้าน (ไม่ใช่ผู้อาศัย)

นี่เองซึ่งถูกฝังลงไปในหลุมศพ

เวอร์นา ไรท์

เพราะเรารู้ว่าถ้าเรือนกายบนโลกที่เราอาศัยอยู่นี้ถูกทำลายไป เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งมาจากพระเจ้า
ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และอยู่อย่างถาวรนิรันดร์ในสวรรค์ (2 คร. 5:1)

เมื่อหลายปีก่อน เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเราที่อยู่ในประเทศอิสราเอล เป็นผู้หญิงซึ่งรักพระเจ้าชื่อ คริสทีน
ตั้งครุฑ เธอแต่งและตกแต่งเตียงบนพื้นบ้านของเธอ เธอเสียชีวิตจมน้ำ

ขณะที่จิตวิญญาณออกจากร่าง ทันใดนั้น

เธอก็เริ่มเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยของสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนๆที่ล่องลับไปก่อนหน้า

เธอทรมานด้วยความรู้สึกสงบสุขขณะที่ทุกคนต่างเริ่มร้องเพลงให้เธอ “ขอต้อนรับกลับบ้าน คริสทีน” ณ

ตรงนั้น พระเยซูยืนอยู่ต่อหน้าเธอ ต้อนรับเธอกลับบ้าน พระองค์บอกเธอว่า เธอจะเลือกอยู่ที่นี้

หรือจะกลับไปทำภารกิจที่พระเจ้าได้มอบหมายให้สำเร็จก็ได้

ตอนนั้นเอง เธอก็ได้ยินเสียงสามี่ซึ่งเพิ่งเดินเข้ามาในห้องที่ร่างของเธอนอนอยู่ดังขึ้นข้างหลัง เขาตรวจชีพ-

จรและเห็นว่า คริสทีนเสียชีวิตแล้ว เขาจึงเริ่มร้องหาพระเจ้าด้วยความทุกข์ทรมานใจ

ขอร้องให้พระเจ้าส่งเธอกลับมา คริสทีนบอกผมว่า เธอจำไม่ได้ว่าได้ตัดสินใจกลับมา

แต่ทันใดนั้นเธอก็กลับมาเข้าร่าง ลืมตาขึ้น และบอกสามี่ว่า ไม่ต้องกลัว แต่ให้พาเธอไปโรงพยาบาล

เมื่อทั้งสองไปถึงโรงพยาบาล ทั้งพยาบาลและหมอรีบถ่ายเลือดให้เธอ ต่างก็สงสัยว่า

ทำไมเธอถึงไม่ตายทั้งๆที่เสียเลือดไปมากมายขนาดนั้น พระเจ้าได้เข้าแทรกแซงอย่างสวยงาม

และประทานให้เธอมีชีวิตอยู่ต่ออีกหลายปีเพื่อทำภารกิจของเธอในอิสราเอลให้สำเร็จลุล่วง

เธอได้เห็นการอัศจรรย์มากมายที่นั่น ในกรุงเยรูซาเล็ม ประเทศอิสราเอล

ขณะที่ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ในพันธกิจรับใช้คนอิสราเอล

4)

คุณจำช่วงเวลาในชีวิตที่คุณเชื่อว่า

พระเจ้าได้แทรกแซงช่วยกู้คุณจากอุบัติเหตุที่อาจส่งผลให้คุณถึงแก่ความตายได้ไหม?

ขอให้เล่าเรื่องของของคุณอย่างย่อๆ

ความตายของประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้ามีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ (สดด. 116:15, NIV)

ความตายของประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ผู้ที่พระองค์รัก) มีค่า (สำคัญ และไม่ใช่ว่าเรื่องเล่นๆ) ในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ (สดุดี 116:15)

5) เหตุใดพระเจ้าจึงยินดีในการตายของเหล่าบรรพชนที่ได้ฝากชีวิตไว้กับพระองค์?

พระเจ้าจะยินดีในการตายของเราได้อย่างไร หากเราแค่ผล็อยหลับไปแค่นั้น? ถ้าเราหมดสติตอนที่จากไป

แล้วทำไมพระเยซูจึงพูดกับโจรบนไม้กางเขนว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า

วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลก. 23:43)? พระองค์ไม่ได้บอกว่า “เมื่อสิ้นยุค

หลังจากหลับสบายมาแล้ว เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” พระเยซูกำลังสอนว่า

ชายคนนั้นจะมีชีวิตและไปอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมกับพระองค์ก่อนสิ้นสุดวันนั้น

มีสถานที่ที่กึ่งกลางสำหรับคนที่ไม่ค่อยดีพอบ้างไหม?

เหตุใดพระคัมภีร์จึงไม่พูดถึงสถานที่กึ่งกลางที่เรียกว่าแดนชำระเลย?

ตามสารานุกรมของคาทอลิก แดนชำระ คือ “สถานที่

หรือสภาพการถูกลงโทษชั่วคราวของผู้ที่จากโลกนี้ไปด้วยพระคุณของพระเจ้า

แต่ก็ไม่ได้หลุดพ้นจากความผิดพลาดเล็กๆน้อยๆเสียทีเดียว หรือยังไม่ได้ชดใช้บาปของตนอย่างสาสม”

กล่าวย่อๆ ตามศาสนศาสตร์คาทอลิก แดนชำระเป็นสถานที่ที่วิญญาณของคริส-

เตียนจะไปพักอยู่หลังจากตายแล้ว เพื่อรับการชำระบาป ซึ่งยังไม่ได้ชำระหมดสิ้นในช่วงชีวิต

หลักคำสอนเรื่องแดนชำระนี้สอดคล้องกับพระคัมภีร์ไหม? ไม่เลย

พระเยซูตายเพื่อชดใช้โทษบาปทั้งสิ้นของเราแล้ว (รม. 5:8) อีสยาห์ 53:5 กล่าวว่า

แต่ท่านถูกแทงเพราะความทรยศของเรา ท่านบอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนที่ตกบน
ท่านนั้นทำให้พวกเรามีสวัสดิภาพ และที่ท่านถูกเย็บนตาก็ทำให้เราได้รับการรักษา

พระเยซูคริสต์ทนทุกข์เพราะบาปของเรา เพื่อเราจะหลุดพ้นจากโทษที่ต้องถูกแยกจากพระเจ้า

การที่บอกว่า เราเองก็ต้องทนทุกข์เพราะบาปของเราด้วย

เท่ากับบอกว่าการทนทุกข์ของพระเยซูนั้นไม่เพียงพอ
ที่บอกว่าเราต้องไถ่บาปของเราโดยการชำระในแดนชำระเท่ากับไม่ยอมรับว่าเครื่องบูชาไถ่บาปของพระ
เยซูนั้นเพียงพอ (1 ยน. 2:2) ความคิดที่ว่า
เราต้องทนทุกข์เพราะบาปของเราหลังจากเสียชีวิตนั้นขัดแย้งกับทุกๆสิ่งที่พระคัมภีร์พูดถึงเกี่ยวกับความ
มรอต

โดยการถวายบูชาเพียงครั้งเดียว พระองค์ก็ทรงทำให้คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วนั้นถึง
ความสมบูรณ์ตลอดไป (ฮบ. 10:14)

บางครั้งคนเราก็สามารถมองเห็นได้ทั้งสองโลกขณะที่กำลังจากไป

บางครั้ง ขณะที่คนกำลังจะตาย

วิญญาณของพวกเขา มักล่องลอยระหว่างโลกมนุษย์กับสวรรค์และเห็นได้ทั้งสองโลก

ไม่กี่ชั่วโมงก่อนที่ดไวท์ แอล. มูดี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐจะเสียชีวิต

เขาเห็นสง่าราศีที่กำลังรอเขาอยู่แวบหนึ่ง และเมื่อตื่นจากการนอนหลับ เขาเล่าว่า:

โลกถอยห่างออกไป สวรรค์เปิดออกต่อหน้าผม หากนี่คือความตาย มันช่างหวานชื่นนัก!

ที่นี่ไม่มีหุบเขา พระเจ้ากำลังเรียกพ่อ และพ่อจะต้องไป! ลูกชายเขาที่กำลังยืนอยู่ข้างๆพูดขึ้นว่า

“ไม่ครับ

ไม่ครับพ่อ พ่อกำลังฝันอยู่” มูดีตอบ “ไม่ใช่ พ่อไม่ได้กำลังฝันไป พ่อได้เข้าไปอยู่ในประตูรั้วแล้ว

พ่อเห็นใบหน้าของเด็กๆ” เวลาล่วงไปไม่นาน และแล้วสิ่งที่ตามมา

สำหรับครอบครัวแล้วดูเหมือนเป็นการต่อสู้กับความตาย แล้วเขาก็พูดขึ้นอีกว่า

“นี่คือชัยชนะของพ่อ! นี่เป็นวันแห่งการเฉลิมชัยของพ่อ! มันช่างงดงามเหลือเชื่อจริงๆ!

บางคนบอกว่ามูดีกำลังฝันอยู่ แต่พระคัมภีร์ก็บอกเราถึงคนหนึ่งที่ได้เห็นทั้งสองโลกขณะใกล้ตาย

เรากำลังพูดถึงสเทเฟน

เหตุการณ์ในข้อพระคัมภีร์ด้านล่างเกิดขึ้นหลังจากที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐกับพวกที่ข่มเหงคริสเตียน

ยน

⁵⁴เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดั่งนั้นก็รู้สึกบาดเจ็บ และขับเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน ⁵⁵ฝ่ายสเทเฟน

ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นพระสิริของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่

เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ⁵⁶แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็น

ช่องและบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” ⁵⁷แต่เขาทั้งหลายร้องเสียงดังและ

อุตุหิวักกรุกันเข้าไปยังสเทเฟน⁵⁸ แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยาน
ปรักปรำสเทเฟน ได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล⁵⁹ เขาก็เอาหิน
ขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิต
วิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”⁶⁰ สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า ขอ
โปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อก้าวเช่นนี้แล้วก็ล่วงหลับไป (กิจการ 7:54-60)

เราเชื่อได้อย่างจริงใจใหม่ว่า หลังจากสเทเฟน คนของพระเจ้า ได้เห็นพระเยซูขึ้นมารับเขาอยู่
จากนั้นเขาก็ล้มลงหมดสติหลับไป? พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของผู้ที่ล่วงหลับไป! เมื่อเราตาย
เราถูกแยกออกจากร่างของเรา แต่เราทุกคนยังมีชีวิตอยู่หลังความตาย ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนเราว่า
นิรันดร์กาลสำหรับเราทุกคนนั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อกำลังจะจากโลกนี้ไป
นั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูพูดถึงเกี่ยวกับอับรา-ฮาม อิสอัค และยาโคบมิใช่หรือ?

²⁶ส่วนเรื่องคนที่ตายและถูกทำให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายไม่เคยอ่านคัมภีร์ของโมเสสเรื่องพุ่มไม้
หรือ? ที่พระเจ้าตรัสไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของ
ยาโคบ’ ²⁷พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายเข้าใจผิด
มากทีเดียว” (มก.12:26-27)

อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่าการ “ไปพ้นจากร่างกายนี้ เท่ากับได้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า” (2 คร. 5:8)
เปาโลยังได้เขียนไปยังคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีถึงความปรารถนาของเขาที่อยากตายเพื่อจะไปอยู่กับพระ
เยซูคริสต์:

²²ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรจะเลือกฝ่าย
ไหน ²³ข้าพเจ้าลำบากใจระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า **ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะจากไปเพื่ออยู่กับ
พระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก** ²⁴แต่การที่ยังอยู่ในร่างกายนี้ก็จำเป็นมากกว่าสำหรับพวกท่าน
(ฟป.22-24)

เปาโลไม่ได้คาดหวังว่า ตัวเองจะหมดสติหลับไปตอนที่ตาย เขาคาดหวังเต็มเปี่ยมว่า
ตัวเองจะมีชีวิตอยู่จริงๆ เขาพูดถึงมันว่า เป็นสิ่งที่ประเสริฐกว่ามาก! คำว่า “จากไป” ในข้อ 23
ด้านบนแปลมาจากคำกรีกซึ่งใช้ในการถอนสมอเรือ เอ.ที. โรเบิร์ตสัน แปลคำนี้ว่า “ถอนสมอ แล้วออกเรือ”
ถ้าเปาโลกำลังเตรียมตัวจะหลับไปถึงสองพันปี ผมก็มองไม่เห็นเลยว่ามันจะ “ประเสริฐกว่ามาก” ได้อย่างไร

วิกเตอร์ ฮิวโก เคยเขียนไว้ว่า: “เมื่อข้าพเจ้าลงไปในหลุมศพ ข้าพเจ้าก็จะพูด (เหมือนที่คนอื่นพูด) ได้ว่า
ข้าพเจ้าเสร็จสิ้นจากการงานของข้าพเจ้าแล้ว แต่ไม่อาจบอกได้ว่า ชีวิตของข้าพเจ้าจบลง

การทำงานของข้าพเจ้าจะเริ่มต้นในวันรุ่งขึ้น อุโมงค์ฝังศพของข้าพเจ้าไม่ใช่ทางตัน หากแต่เป็นทางผ่าน ซึ่งจวนเจียนจะพลบค่ำ เพื่อจะเผยให้เห็นอรุณรุ่งแห่งวันใหม่”

ในหนังสือของรูธ เกรแฮม เบลล์ ที่ชื่อ *Legacy of a Pack Rat*

ได้เล่าถึงเรื่องนี้ซึ่งได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นจริงเป็นเรื่องของคุณยายของศิษยาภิบาลฮัมฟรี อามิสเต็ด แห่งเมืองมอนต์ทรีท รัฐนอร์ธแคโรไลนาว่า:

ห้องนั้นเงียบสงัดและมีดสลัว หญิงชราที่นั่งกำลังนอนอิงหมอนพอง ขณะที่โรเบิร์ต ลูกชายของเธอ คุยถึงครอบครัว เพื่อนๆของเธอ และเรื่องอื่นๆที่เธอสนใจ เธอตั้งตารอคอยการมาเยี่ยม ของเขาทุกวัน เขาอยู่ที่เมืองแมดิสัน ซึ่งไม่ไกลจากเมืองแนชวิลล์มากนัก และโรเบิร์ตได้ใช้เวลากับแม่ของเขามากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะจากอาการป่วยที่แม่เป็นอยู่ เขารู้ว่าทุกครั้งที่มาเยี่ยมแม่ มันอาจจะเป็นครั้งสุดท้ายของเขาก็ได้ ขณะที่เล่า สบายตาเขาซึ่มซับทุกรายละเอียดบนใบหน้าที่ยิ้มด้วยความรักของเธอ ทุกริ้วรอย ซึ่งบัดนี้ก็มีริ้วรอยมากกว่าเส้นโค้งงว้า ผมสีดอกเลา และนัยน์ตาที่อ่อนล้า หากแต่ยังเปี่ยมด้วยความรัก เมื่อถึงเวลากลับ เขาจุมพิตหน้าผากเธออย่างอ่อนโยน ให้ความมั่นใจกับเธอว่า เขาจะกลับมาอีกในวันรุ่งขึ้น เมื่อกลับถึงบ้านที่แมดิสัน เขาพบว่า โรบิน ลูกชายวัยสิบเจ็ดปีของเขาป่วยเป็นไข้แปลกๆ สองสามวันต่อมา เวลาทั้งหมดของเขาก็่วนอยู่กับระหว่างลูกชายและแม่ของเขา เขาไม่ได้บอกแม่ว่า โรบินป่วย โรบินเป็นหลานชายคนโต เป็นทั้งความภาคภูมิใจและความชื่นชมยินดีในชีวิตของเธอ แต่แล้วจู่ๆ โรบินก็จากไปอย่างกะทันหัน การตายของเขาทำให้คนทั้งชุมชนและครอบครัวพากันตกใจอย่างมาก ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก และในวัยสิบเจ็ดปีก็ยังเด็กเกินไปที่จะตาย

ทันทีที่งานศพเสร็จสิ้นลง มิสเตอร์อามิสเต็ด ก็รีบไปอยู่ข้างเตียงแม่

ถ้าหากจะบอกว่าไม่ได้อธิษฐานอะไรในสภาพของเขา

ก็คงค้านกับความจริงที่เขาเพิ่งจะฝังศพลูกชายห้วงปีมา ในสภาพที่แม่เป็นอยู่

มันคงจะเป็นเรื่องที่หนักหนาเกินกว่าแม่จะรับได้ ตอนนั้นคุณหมอยืนในห้อง ขณะที่เขาเดินเข้ามา

แม่ของเขานอนหลับตาอยู่ “เธออยู่ในอาการโคม่า” คุณหมอบอกอย่างอ่อนโยน

เพราะรู้ดีถึงแรงกดดันที่ชายผู้นี้ต้องเผชิญ การที่เขาห่มมาเยี่ยมแม่อย่างสัตย์ซื่อ

การตายจากไปของลูกชาย ไหนจะงานศพที่เขาเพิ่งจากมา

คุณหมอมองมือลงบนบ่าของคุณอามิสเต็ดอย่างเห็นอกเห็นใจ โดยปราศจากคำพูดใดๆ

จากนั้นก็ว่า “แค่นั่งข้างๆท่านเฉยๆ ท่านอาจจะ...” แล้วเขาก็ปล่อยให้ทั้งสองอยู่ด้วยกัน หัวใจของคุณอามิสเต็ดหนักอึ้งขณะนั่งอยู่ท่ามกลางความมืดที่ค่อยๆคืบคลานเข้ามาในยามโพล้เพล้นั้น เขาจุดตะเกียงบนโต๊ะข้างเตียง และเงามืดก็จางหายไป ไม่ช้า เธอก็ลืมตาขึ้น และยิ้มเมื่อจำได้ว่าลูกชายมา แม่วางมือลงบนเข่าของ “บ๊อบ...” ลูกชาย พลางเรียกชื่อเขาอย่างรักใคร่ จากนั้นก็เคลิ้มหมดสติไปอีก คุณอามิสเต็ด นั่งเงยบๆต่อไป มือกุมอยู่บนมือของแม่ โดยไม่เคยละสายตาไปจากใบหน้าของเธอเลย สักพักก็มีการเคลื่อนไหวบนหมอน แล้วแม่ก็ลืมตา และนัยน์ตาแม่ดูเหมือนกำลังมองออกไปไกลๆ ราวกับเธอมองเลยจากห้องนั้นไป สายตาที่เปี่ยมด้วยความอัศจรรย์ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของแม่ “แม่เห็นพระเยซู” เธอร้องเสียงดัง พลางพูดต่อว่า “ทำไมมีพ่อและแม่” อ้าว แล้ว “นั่น ร็อบนี่! แม่ไม่รู้เลยว่า ร็อบนี่ตายแล้ว” เธอเอามือตบเข่าลูกชายอย่างอ่อนโยน “โอ บ๊อบ ผู้นำสงสาร” เธอพูดเบาๆ แล้วก็จากไป

เธอรู้ได้อย่างไรว่า ร็อบนี่เสียชีวิตแล้ว ถ้าเธอไม่ได้เห็นเขา?

เธอเห็นร็อบนี่ขณะที่เธอกำลังจะออกจากสังขารกายที่อยู่โลกนี้ไป

ความตายจึงเป็นเหมือนวันรับปริญญา!

เมื่อพวกเขามาถึงประตูแห่งความตาย พระเจ้าทรงต้อนรับผู้ที่รักพระองค์ (สดด. 116:15)

อธิษฐาน: พระเจ้า ขอโปรดช่วยให้เราดำเนินชีวิตในแต่ละวันโดยรู้ว่า วันหนึ่งเราจะได้พบกับพระองค์

และขอโปรดช่วยให้เราใช้เวลาที่พระองค์ประทานให้เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับนิรันดร์กาล

ขอประทานสายตาให้เรามองเห็นว่า

อะไรสำคัญแท้จริงขณะที่เราใช้ชีวิตนี้ด้วยความคาดหวังถึงชีวิตที่จะมาถึง เอเมน

คีธ โธมัส

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com